

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը — Թիվ տասնյոթ

Չոր ոսկորների արթնացումը. կոչ՝ սրբության և հավատքի՝ սպասման ժամանակում

Jeff Pippenger

2023-11-17

Փողոցում ընկած մեռյալ չոր ոսկորները, որոնք լսում են անապատում աղաղակողի «ձայնը», այդպես են վարվում, որովհետև Միսիթարիչը եկել է՝ ի կատարումն Հիսուսի այն խոստման, որ Ինքը պիտի ուղարկեր Նրան։ Միլլերի հետևորդների առաջին հիասթափության ժամանակ միլլերիականները հասկացան, որ իրենք գտնվում էին կույսերի առակի հապաղման ժամանակում։

«Հիասթափվածները Աստվածաշնչից տեսան, որ իրենք ուշացման ժամանակում էին, և որ պետք է համբերությամբ սպասեին տեսիլքի կատարմանը։ Նույն ապացույցը, որն առաջնորդել էր նրանց 1843 թվականին իրենց Տիրոջը սպասելու, նրանց առաջնորդեց սպասելու Նրան 1844 թվականին»։ *Spiritual Gifts*, volume 1, 153.

Նրանք, ովքեր նախատիպավորված են եղել Միլլերականներով, կրկնում են առաջին հիասթափության փորձառությունը, և երբ դա անում են, պետք է հասկանան, որ իրենք ևս գտնվում են կույսերի առակի հապաղման ժամանակում։ Միայն Միսիթարիչի ազդեցությունն է, որ նրանց հնարավորություն է տալիս տեսնելու այս ճշմարտությունը։ Այդ գիտակցումը, որ ծնվում է Միսիթարիչի միջոցով, ներկայացված է առաջին մարգարեությամբ, որ Եզեկիելին հրահանգվեց հռչակել չոր, մեռած ոսկորների հովտին։

Դարձյալ ասաց ինձ. «Մարգարեացի՛ր այս ոսկորների վրա և ասա՛ նրանց. “Ո՛վ ցամաքած ոսկորներ, լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը։ Այսպես է ասում Տեր Աստվածը այս ոսկորներին. Ահա Ես շունչ պիտի մտցնեմ ձեր մեջ, և դուք պիտի կենդանանաք։ Եվ ձեզ վրա ջրեր պիտի դնեմ, ձեզ վրա միս պիտի աճեցնեմ, ձեզ մաշկով պիտի պատեմ, և շունչ պիտի դնեմ ձեր մեջ, ու դուք պիտի կենդանանաք. և պիտի գիտենաք, որ Ես եմ Տերը”»։ Եվ ես մարգարեացա, ինչպես ինձ պատվիրված էր. և մինչ ես մարգարեանում էի, աղմուկ եղավ, և ահա՝ շարժում, և ոսկորները մոտեցան միմյանց, յուրաքանչյուր ոսկոր՝ իր ոսկորին։ Եվ երբ նայեցի, ահա ջրերն ու միսը ելան նրանց վրա, և մաշկը վերևից պատեց նրանց. բայց նրանց մեջ շունչ չկար։ Եզեկիել 37:4–8:

«Աղմուկը» ներկայացնում է Սուրբ Հոգին։ Այդ պահին կույսերը պետք է ճանաչեն, որ իրենք դանդաղման ժամանակում են։ Սուրբգրային հրահանգները այն մասին, թե ինչ պետք է անեն հիասթափվածները, երբ ճանաչում են, որ իրենք դանդաղման ժամանակում են, առատ են։ Երեմիան ուսուցանում է, որ նրանք երբեք չպետք է վերադառնան «ծաղրողների ժողովքին», որը Փիլադելֆիային ուղղված պատգամում Սատանայի ժողովարանն է։ Նրանք պետք է նաև զատեն թանկագինը անարգից։

Թանկագինը, հակադրված անարգին, ունի երկակի նշանակություն:

Ես ինքս տարիներ առաջ սովորեցի այս մարգարեական տարբերակումը, երբ կատարեցի Ուիլյամ Միլլերի երազի մի կիրառություն: Ես ճիշտ կերպով սահմանեցի գոհարները որպես Աստծո խոսքի ճշմարտություններ, իսկ կեղծ գոհարները՝ որպես ապականված վարդապետություններ: Դրանից հետո ինձ մատնանշվեց, որ Ջեյմս Ուայթը նույնպես կատարել էր Ուիլյամ Միլլերի երազի մի կիրառություն, և իր կիրառության մեջ նա գոհարները նույնացրել էր Աստծո հավատարիմ ժողովրդի, իսկ կեղծ գոհարները՝ ճշմարտության կեղծ դավանողների հետ: Երբ ես քննեցի, թե Ջեյմս Ուայթը ինչ էր ուսուցանել այդ երազի վերաբերյալ, հասկացա, որ երկուսս էլ ճիշտ էինք: Գոհարները կարող են ներկայացնել Աստծո հավատարիմներին, իսկ կեղծ գոհարները՝ անհավատարիմներին, սակայն գոհարները կարող են նաև ներկայացնել Աստծո խոսքի ճշմարտությունները, և կեղծ գոհարները կարող են լինել սուտ վարդապետություններ: Ջեյմս Ուայթը Միլլերի երազը կիրառեց այն պատմության վրա, որի մեջ նա այդ ժամանակ ապրում էր, իսկ ես այդ երազին մոտեցել էի որպես վերջին օրերի պատմության: Այդ երկու կիրառությունները միասին ցույց են տալիս, որ մարդիկ դառնում են այն, ինչին հավատում են, և եթե նրանք ընտրեն կառչել սխալ վարդապետություններից, ապա հողի խոզանակով մարդը նրանց դուրս կսրբի պատուհանից՝ այն վարդապետությունների հետ միասին, որոնց հետ նրանք միավորվել են: Մենք այն ենք, ինչ ուտում ենք:

Երբ հիասթափվածները գտնում են, որ իրենք գտնվում են հապաղման ժամանակում, ըստ Երեմիայի՝ նրանք պիտի գատեն թանկագինը անարգից:

«Ինչպե՞ս է պատահում, որ այն մարդիկ, որոնք պատերազմում են Աստծո կառավարության դեմ, տիրանում են այն իմաստությանը, որ երբեմն դրսևորում են: Ինքը՝ սատանան, կրթվել է երկնային արքունիքներում, և նա գիտի թե՛ բարին, թե՛ չարը: Նա խառնում է թանկագինը անարգի հետ, և հենց սա է նրան խաբելու գործություն տալիս: Բայց եթե սատանան իրեն պարուրել է երկնային պայծառության զգեստներով, մի՞ թե պիտի ընդունենք նրան որպես լուստ հրեշտակ: Փորձիչն ունի իր գործակալները՝ կրթված իր մեթոդների համաձայն, ներշնչված իր ոգով և հարմարեցված իր գործին: Մի՞ թե պիտի համագործակցենք նրանց հետ: Մի՞ թե պիտի ընդունենք նրա գործակալների գործերը որպես անհրաժեշտ կրթություն ստանալու համար»: Ministry of Healing, 440.

Թանկարժեքն ու անարգը ներկայացնում են ճշմարտությունն ու մոլորությունը: Այն նաև ներկայացնում է մարդկանց երկու դաս:

«Սակայն Աստծու հիմքը հաստատ է կանգնած՝ ունենալով այս կնիքը. «Տերը ճանաչում է նրանց, որ Իրն են»: Եվ. «Թող ամեն ոք, որ կոչում է Քրիստոսի անունը, հեռանա անօրենությունից»: Բայց մեծ տան մեջ ոչ միայն ոսկե և արծաթե անոթներ կան, այլև փայտյա և կավե. և ոմանք՝ պատվի, իսկ ոմանք՝ անպատվության համար»: «Մեծ տունը» ներկայացնում է Եկեղեցին: Եկեղեցում կգտնվեն թե՛ անարժանները, թե՛ թանկարժեքները: Ծովը զգված ուռկանը հավաքում է և՛ լավը, և՛ վատը»: Review and Herald, February 5, 1901.

Երեմիային հրահանգվեց, որ եթե նա պիտի վերադառնա, ապա պետք է բաժանվի հիմար կույսերից, և նա պետք է նաև բաժանվի հիմար կույսերի սխալ ուսմունքներից: Հարյուր քառասունչորս հազարը նրանք են, ովքեր գալիս են կատարյալ միասնության մեջ: Երեմիան ներկայացնում է այն գործը, որը պետք է կատարեն նրանք, ովքեր կանչված են կնիք ընդունելու Եզեկիելի երկրորդ պատգամով՝ չորս հողմերի մասին, եթե նրանք պիտի լինեն Աստծու «բերանը», երբ տեսիլքը խոսի: Տեսիլքը խոսեց միլլերյան պատմության մեջ, երբ դատաստանը հասավ, և այն խոսում է հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ, երբ երկրի գագանը խոսում է, և երրորդ վայի դատաստանը հասնում է: Ապա նրանք, ովքեր կատարել են Երեմիայի կողմից նշված գործը, բարձրացվում են որպես Աստծու պահապաններ:

Երբ Տերը Միսիթարիչին ուղարկում է՝ հուսախաբ եղածներին իրենց մահվան վիճակից արթնացնելու համար, Նա մատնանշում է մի մաքրման գործ, որ նրանք պետք է կատարեն, եթե ուզում են լինել Նրա խոսնակները կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամանակ: Եսային համաձայնում է Երեմիայի խորհրդին:

Որքա՛ն գեղեցիկ են լեռների վրա բարի լուր բերողի ոտքերը, որ խաղաղություն է հռչակում, որ բարության ավետիս է բերում, որ փրկություն է հռչակում, որ Միոնին ասում է. «Քո Աստվածը թագավորում է»: Քո պահապանները պիտի բարձրացնեն իրենց ձայնը, միասին պիտի օրհներգեն, որովհետև այք առ այք պիտի տեսնեն, երբ Տերը դարձյալ Միոնը վերականգնի: Ցնծությամբ բացականչեցե՛ք, միասին օրհներգեցե՛ք, ո՛վ Երուսաղեմի ավերակներ, որովհետև Տերը միսիթարեց Իր ժողովրդին, Նա փրկագնեց Երուսաղեմը: Եսայիա 52:7-9:

Նրանք, որ «ավետիս են բերում» և «հռչակում խաղաղություն ու փրկություն», «միասին բարձրացնում են իրենց ձայները», որովհետև «այք առ այք պիտի տեսնեն»:

«Մի քանիսն էլ ինձ ցույց տրվեցին, որ իրենց ազդեցությունը միացնում են նրանց ազդեցությանը, որոնց մասին ես հիշատակեցի, և միասին անում են այն ամենը, ինչ կարող են, որպեսզի հեռացնեն մարմնից և շփոթություն առաջացնեն. և նրանց ազդեցությունը Աստծո ճշմարտությունը անարգանքի է ենթարկում: Հիսուսն ու սուրբ հրեշտակները Աստծո ժողովրդին բարձրացնում և միավորում են մեկ հավատի մեջ, որպեսզի բոլորն ունենան մեկ միտք և մեկ դատողություն: Եվ մինչ նրանք բերվում են հավատի միասնության մեջ, որպեսզի այս ժամանակի համար հանդիսավոր, կարևոր ճշմարտությունների վերաբերյալ այք առ այք տեսնեն, Սատանան գործում է՝ ընդդիմանալու նրանց առաջադիմությանը: Հիսուսն Իր գործիքների միջոցով գործում է՝ հավաքելու և միավորելու: Սատանան իր գործիքների միջոցով գործում է՝ ցրելու և բաժանելու: «Ահա, Ես պիտի հրամայեմ, և Իսրայելի տունը պիտի մաղեմ բոլոր ազգերի մեջ, ինչպես հացահատիկն է մաղվում մաղի մեջ, սակայն ոչ մի հատիկ գետին չի ընկնի»:

«Աստված այժմ փորձության ու քննության մեջ է դնում Իր ժողովրդին:

Բնավորությունն է ձևավորվում: Հրեշտակները կշռում են բարոյական արժեքը և հավատարիմ արձանագրություն են պահում մարդկանց որդիների բոլոր գործերի մասին: Աստծու անունը դավանող ժողովրդի մեջ կան ապականված սրտեր,

սակայն նրանք պիտի փորձվեն ու քննվեն: Այն Աստվածը, որ կարողում է ամեն մեկի սիրտը, պիտի ի լույս հանի խավարի ծածուկ բաները այնտեղ, որտեղ դրանց ամենաքիչն են կասկածում, որպեսզի հեռացվեն այն գայթակղության քարերը, որոնք խոչընդոտել են ճշմարտության առաջընթացը, և Աստված ունենա մաքուր ու սուրբ ժողովուրդ՝ հռչակելու Իր կանոններն ու դատաստանները:»

«Մեր փրկության Ձորավարը Իր ժողովրդին առաջնորդում է քայլ առ քայլ՝ մաքրագործելով և պատրաստելով նրանց փոխադրման համար, իսկ թիկունքում թողնելով նրանց, ովքեր հակված են առանձնանալ մարմնից, ովքեր պատրաստ չեն առաջնորդվելու և գոհ են իրենց իսկ արդարությունից: «Արդ, եթե այն լույսը, որ քո մեջ է, խավար է, որքան մեծ կլինի այդ խավարը»: Ոչ մի ավելի մեծ մոլորություն չի կարող խաբել մարդկային միտքը, քան այն, որը մարդկանց մղում է տրվելու ինքնավստահ ոգու, հավատալու, թե իրենք ճշմարիտ են և լույսի մեջ, մինչդեռ հեռանում են Աստծո ժողովրդից, և իրենց փայփայած լույսը խավար է»: Վկայություններ, հատոր 1, 332, 333:

«ավետիս է բերում» արտահայտությունը Եսայիայի այդ հատվածում կրկնվում է երկու անգամ՝ նույնացնելու Կեսգիշերյան Աղաղակի պատմությունը, ինչպես նաև այն համարները, որոնք նախորդում են Եսայիայի այն նկարագրությանը, թե ինչպես է միասնությունը իրականացվում, երբ պատվականը բաժանվում է անարժանից:

Արթնացի՛ր, արթնացի՛ր, հագի՛ր քո գորությունը, ո՛վ Սիոն. հագի՛ր քո գեղեցիկ հանդերձները, ո՛վ Երուսաղեմ, սուրբ քաղաք, որովհետև այսուհետև այլևս անթլփատն ու պիղծը քո մեջ չեն մտնելու: Թոթափի՛ր քեզ փռշույց, վե՛ր կաց և նստի՛ր, ո՛վ Երուսաղեմ. արձակի՛ր քո պարանոցի կապանքները, ո՛վ Սիոնի գերի դուստր: Եսայիա 52:1, 2:

Երեմիան ներկայացնում է առաջին հիասթափության մեջ գտնվող նրանց, ովքեր գիտակցում են, որ գտնվում են դադարի ժամանակում: Եսայիան նույն այդ անձանց պատվիրում է. «Ձարթնի՛ր, զարթնի՛ր»: Նրանք զարթնում են և, ի վերջո, հասնում են այնպիսի կետի, երբ Աստծո եկեղեցում այլևս չեն լինի անթլփատներն ու անմաքուրները, որովհետև նրանք կկատարած լինեն թանկագինի և անարգի զատման գործը: «Տերը կամենում է, որ Իր եկեղեցին մաքրվի, նախքան Իր դատաստաններն ավելի նշանավոր կերպով կթափվեն աշխարհի վրա»:

«Մենք արագորեն մոտենում ենք այս երկրի պատմության ավարտին: Վախճանը շատ մոտ է, շատ ավելի մոտ, քան շատերն են ենթադրում, և ես ծանրաբեռնված եմ զգում մեր ժողովրդին հորդորելու՝ Տիրոջը ջանադրաբար փնտրելու անհրաժեշտության մասին: Շատերը քնած են, և ի՞նչ կարելի է ասել, որպեսզի նրանց արթնացնի իրենց մարմնավոր ննջից: Տերը կամենում է, որ իր եկեղեցին մաքրվի, նախքան Իր դատաստաններն առավել ակնհայտորեն իջնեն աշխարհի վրա:»

«Ո՛վ կարող է դիմանալ Նրա գալստյան օրը, և ո՛վ պիտի կանգնի, երբ Նա երևա. որովհետև Նա նման է հալոցագործի կրակին և լվացարարների օձառին. և Նա պիտի նստի ինչպես արծաթ գտող ու մաքրող մեկը. և պիտի մաքրի Ղևիի

որդիներին ու կգտի նրանց ինչպես ոսկին և արծաթը, որպեսզի նրանք Տիրոջը մատուցեն ընծա արդարությամբ»:

«Քրիստոսը կհեռացնի ամեն ձևական քող: Ճշմարիտի և կեղծի միախառնումը չի կարող խաբել Նրան: «Նա նման է գտիչի կրակի», որ գատում է թանկագինը պիղծից, խարամը՝ ոսկուց:»

«Ղևտացիների պես Աստծո ընտրյալ ժողովուրդը Նրա կողմից առանձնացված է Իր հատուկ գործի համար: Ամեն ճշմարիտ քրիստոնյա կրում է քահանայական արժանապատվություն: Նրան պատվում է սրբազան պատասխանատվությունը՝ աշխարհին ներկայացնելու իր Երկնավոր Հոր բնավորությունը: Նա պետք է լրջորեն ականջ դնի այս խոսքերին. «Ուրեմն դուք կատարյալ եղեք, ինչպես որ ձեր Հայրը, որ երկնքում է, կատարյալ է»:»

«Բայց ձեզ համար, որ երկյուղում եք Իմ անունից, պիտի ծագի Արդարության Արեգակը՝ բժշկություն Իր թևերի մեջ. և դուք պիտի դուրս գաք ու աճեք ինչպես գոմի հորթերը: Եվ պիտի կոխտեք ամբարիշտներին, որովհետև նրանք մոխիր պիտի լինեն ձեր ոտքերի ներբանների տակ այն օրը, երբ Ես այս անեմ, ասում է Զորքերի Տերը:»

«Հիշեցե՛ք Մովսեսի՝ Իմ ծառայի օրենքը, որ պատվիրեցի նրան Քորեբում ամբողջ Իսրայելի համար՝ կանոնադրություններով և դատաստաններով: Ահա, Ես ձեզ կուղարկեմ Եդիա մարգարեին՝ նախքան Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվա գալը. և նա պիտի դարձնի հայրերի սիրտը դեպի որդիները, և որդիների սիրտը՝ դեպի իրենց հայրերը, որպեսզի Ես չգամ ու երկիրը նզովքով չհարվածեմ»: Review and Herald, November 8, 1906.

Նրանք, ովքեր կառչած են կեղծ վարդապետություններին, պիտի առանձնացվեն այն պատմության ընթացքում, որ սկսվում է անապատում աղաղակող «ձայնով»: Նրանք, ովքեր մերժում են թույլ տալ, որ Աստծո արարիչ գորությունը անձնական սրբագործված փորձառություն առաջ բերի, պիտի առանձնացվեն «ոսկուց» այն պատմության ընթացքում, որ սկսվում է անապատում աղաղակող «ձայնով»: Նրանք պիտի մնան որպես Լաոդիկեցիներ՝ հենց այն կետում, որտեղ Լաոդիկեան անցնում է Փիլադելփիա:

Թանկագինը անարգից գատելու գործը գրեթե ամբողջությամբ ուխտի այն պատգամաբերի գործն է, որ հանկարծ գալիս է՝ Ղևիի որդիներին մաքրագործելու, սակայն մենք էլ պետք է մասնակցենք:

Ուստի, իմ սիրելիներ՝ ինչպես որ միշտ հնազանդվել եք՝ ոչ միայն իմ ներկայությամբ, այլ այժմ առավել ևս իմ բացակայության մեջ, ձեր փրկությունը գործադրեցե՛ք ահով և դողով: Որովհետև Աստված է, որ գործում է ձեր մեջ թե՛ կամենալը և թե՛ գործելը՝ ըստ Իր հաճության: Ամեն բան արե՛ք առանց տրտնջումների և վեճերի, որպեսզի լինեք անարատ և անվնաս, Աստծո որդիներ՝ անպախարակ, ծուռ և ապականված ազգի մեջ, որոնց մեջ դուք աշխարհում փայլում եք որպես լույսեր: Փիլիպպեցիս 2:12–15:

Երեմիային ասվեց՝ զատել թանկարժեքը անարգից, եթե նա ցանկանում էր գալիք դատաստանի մեջ լինել Աստծու խոսնակը: Այն փաստը, որ Երեմիան լսում էր Աստծու խորհուրդը՝ ուղղված իրեն, ցույց էր տալիս, որ Միսիթարիչի ներկայությունն արդեն իսկ հասանելի էր, եթե նա ընտրեր ստանձնել այդ գործը:

«Փրկությունը ձեռք բերելու գործը համագործակցություն է, համատեղ ներգործություն: Պետք է լինի համագործակցություն Աստծո և ապաշխարող մեղավորի միջև: Սա անհրաժեշտ է բնավորության մեջ ճշմարիտ սկզբունքների ձևավորման համար: Մարդը պետք է լրջագույն ջանքեր գործադրի՝ հաղթահարելու այն, ինչը խոչընդոտում է իրեն կատարելության հասնելուն: Բայց հաջողության համար նա ամբողջապես կախված է Աստծուց: Մարդկային ջանքն ինքնին բավարար չէ: Առանց աստվածային գործության օգնության այն ոչինչ չի տալիս: Աստված գործում է, և մարդը գործում է: Փորձությանը դիմադրելը պետք է գա մարդուց, որը պետք է իր գործությունը քաղի Աստծուց: Մի կողմից՝ անսահման իմաստություն, գրասրտություն և գործություն, մյուս կողմից՝ տկարություն, մեղսավորություն, բացարձակ անօգնականություն:»

«Աստված ցանկանում է, որ մենք տիրապետենք ինքներս մեզ: Սակայն Նա չի կարող օգնել մեզ առանց մեր համաձայնության և համագործակցության: Աստվածային Հոգին գործում է այն կարողությունների և ընդունակությունների միջոցով, որոնք տրված են մարդուն: Ինքներս մեզնից մենք անկարող ենք մեր նպատակները, ցանկությունները և հակումները ներդաշնակեցնել Աստծո կամքի հետ, բայց եթե մենք «կամենանք կամենալ», Փրկիչը դա կկատարի մեզ համար՝ «Խորտակելով խորհուրդները և ամեն բարձր բան, որ բարձրանում է Աստծո գիտության դեմ, և գերի բերելով ամեն միտք՝ Քրիստոսի հնազանդությանը»: 2 Կորնթացիս 10:5: Առաքյալների Գործերը, 482:

Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երեք ու կես օրերը, երբ ցամաք ոսկորները մեռած են ընկած փողոցում, «անապատի» խորհրդանիշ են, իսկ «անապատը» ներկայացնում է Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները»: Երեք ու կես օրերի ցրման ավարտին նրանք, ովքեր կանչված են լինելու հարյուր քառասունչորս հազարի մեջ, պետք է «արթնանան» և «թոթափեն փոշին»: Քույր Ուայթն ասում է. «Տերը կամենում է, որ Իր եկեղեցին մաքրվի, նախքան Իր դատաստաններն ավելի նշանավոր կերպով իջնեն աշխարհի վրա»:

«Մաքրված եկեղեցու» հետ կապված՝ նա հղում է անում Երեմիայի առանձնացման գործընթացին, որով «թանկագինը զատվում է անարժանից»: Նա դա նաև կապում է Մաղաքիայի երրորդ գլխի հետ, որտեղ մի պատգամաբեր պատրաստում է ուխտի պատգամաբերի ճանապարհը: Ճանապարհը պատրաստող պատգամաբերը Եսայիայի «անապատում աղաղակողի ձայնն» է: Ուխտի պատգամաբերը Քրիստոսն է, որ պատրաստվում է ուխտի մեջ մտնել հարյուր քառասունչորս հազարի հետ, որոնք «ինչպես» «ղևտացիները», «նրա կողմից առանձնացված են Իր հատուկ գործի համար»: Այնուհետև նա նրանց նույնացնում է որպես քահանաներ և մեջբերում է Հիսուսի խոսքը, որն ասում է. «Արդ, եղե՛ք դուք կատարյալ, ինչպես ձեր Հայրը, որ երկնքում է, կատարյալ է»:

Մաքրագործման մի գործընթաց կա, որը նշանավորվում է ուշանալու ժամանակաշրջանի ավարտին, որովհետև Տերը մի հատուկ գործ ունի, որ հարյուր քառասունչորս հազարը պիտի կատարեն, և Նա պիտի ունենա մի մաքրագործված եկեղեցի, նախքան «Նրա դատաստանները առավել նշանավոր կերպով իջնեն աշխարհի վրա»: Նրա դատաստաններն արդեն աշխարհում են, բայց կիրականօրյա օրենքի ժամանակ «Աստծո կործանարար դատաստանները» սկսում են իջնել:

Այդ դատաստանները «ողորմության ժամանակ» են նրանց համար, ովքեր երբեք չեն ճանաչել ճշմարտությունը: Բայց այդ դատաստաններում ողորմություն չկա նրանց համար, ովքեր չեն կամենում մտնել անհրաժեշտ մաքրման գործընթացի մեջ: «Դատաստանները», որոնք «ավելի նշանավոր կերպով են ընկնում», ցույց են տալիս դատաստաններ, որոնք նշաններ են: Դրանք ազդանշան են ներկայացնում, և Սուրբ Հոգին այդ դատաստաններով իրականացված խառնաշփոթն ու շփոթությունը գործածում է՝ տարբերություն դնելու նրանց միջև, ովքեր պահում են «կեղծ հանգստյան օրը», և նրանց, ովքեր «խղճմտորեն պահում են Տիրոջ շաբաթը», որովհետև միայն այս կերպ «աշխարհը կարող է զգուշացվել»: Այն դատաստանները, որոնք նշաններ են, այն խորապատկերն են, որը Սուրբ Հոգին գործածում է՝ Բաբելոնում դեռևս գտնվող Աստծո զավակներին ուղղորդելու, որպեսզի ճանաչեն հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշմը:

Բայց Քույր Ուայթը պարզապես չի հղում անում Մաղաքիայի գրքի երրորդ գլխին, այլ նաև ներառում է Մաղաքիայի գրքի չորրորդ գլխի եզրափակիչ համարները, և կրկին հղում է անում այն «ձայնին», որ պիտի պատրաստեր ճանապարհը ուխտի պատգամաբերի համար: Այդ եզրափակիչ համարները չեն վերաբերում ուխտի պատգամաբերի համար կատարվող պատրաստությանը, այլ վերաբերում են Մովսեսի օրենքը հիշելուն, և հայրերի սրտերը դեպի որդիները, և որդիների սրտերը դեպի հայրերը դարձնելուն: «Ձայնը» նախ պատրաստում է Քրիստոսի համար, որպես ուխտի պատգամաբերի, որպեսզի Նա հանկարծ գա Իր տաճարը և մաքրի Իր հիսաթափված, բայց արթնացած ժողովրդին, որպեսզի նրանք կարողանան կատարել դրոշի գործը: Ապա Մաղաքիան անդրադառնում է «ձայնի» աշխատանքի մեկ այլ կողմին:

Նա «հայրերի սիրտը պիտի դարձնի դեպի որդիները, և որդիների սիրտը՝ դեպի իրենց հայրերը», և այս գործը պիտի կատարի Հորեբում տրված օրենքի առնչությամբ: Եղիան, որ նաև Եսայիու «ձայնն» է, պիտի բացահայտի Աստծու ժողովրդի մեղքերը: Մա մաքրման գործընթացի մի մասն է: Մեղքի միայն մեկ սահմանում կա, այն է՝ Հորեբում տրված օրենքի խախտումը: Հովհաննես Մկրտիչը Եղիան էր, և նրա գործը ներառում էր հենց այդ տարրը:

Այդ օրերին եկավ Հովհաննես Մկրտիչը և քարոզում էր Հրեաստանի անապատում՝ ասելով. «Ապաշխարեցե՛ք, որովհետև երկնքի արքայությունը մոտեցել է»:

Որովհետև սա է նա, որի մասին Եսայիա մարգարեն խոսեց՝ ասելով. «Անապատում աղաղակողի ձայնն է. Պատրաստեցե՛ք Տիրոջ ճանապարհը, ուղի դ արեք նրա շավիղները»: Եվ նույն Հովհաննեսը հագնում էր ուղտի մազից զգեստ և իր մեջքին կաշվե գոտի ուներ, իսկ նրա կերակուրը մորեխներ և վայրի մեղր էր: Այն ժամանակ նրա մոտ էին գնում Երուսաղեմը, ամբողջ Հրեաստանը և Հորդանանի շուրջը:

եղած ամբողջ երկիրը, և մկրտվում էին նրանից Հորդանանում՝ խոստովանելով իրենց մեղքերը: Բայց երբ տեսավ, որ փարիսեցիներից և սադուկեցիներից շատերն էին գալիս իր մկրտությանը, նրանց ասաց. «Իժերի ծնունդ, ո՞վ ձեզ զգուշացրեց փախչել գալիք Բարկությունից»:

Ապաշխարությանը վայել պտուղներ բերեցե՛ք. Եվ մի՛ խորհեք ձեր մեջ ասելու՝ Աբրահամն է մեր հայրը. որովհետև ասում են ձեզ, որ Աստված կարող է այս քարերից Աբրահամի համար զավակներ հարուցանել: Եվ այժմ էլ կացինը դրված է ծառերի արմատին. ուստի ամեն ծառ, որ բարի պտուղ չի բերում, կտրվում է և կրակի մեջ է գցվում: Ես, իրոք, ձեզ ջրով են մկրտում՝ ապաշխարության համար. բայց նա, որ գալիս է ինձնից հետո, ինձնից զորավոր է, որի կոշիկները տանելու արժանի չեն. նա ձեզ կմկրտի Սուրբ Հոգով և կրակով. որի բաժը նրա ձեռքում է, և նա հիմնովին կմաքրի իր կալը և իր ցորենը կհավաքի շտեմարանում, բայց մղեղը կայրի անշեջ կրակով: Մատթեոս 3:1–12.

Հովհաննես Մկրտիչը եկավ Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երեքուկես օրերի «անապատը», որովհետև բոլոր մարգարեները ավելի շատ խոսում են վերջին օրերի մասին, քան այն օրերի, որոնցում իրենք ապրում էին: Նա բերեց մեղքից ապաշխարելու պատգամ, որովհետև երկնքի արքայությունը մոտ էր, ինչպես որ Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը բացվում է, երբ «ժամանակը մոտ է»: Հովհաննես Մկրտիչը պատկերում է «ձայնի» գործը, որովհետև, ըստ Հիսուսի, նա նաև այն Եղիան էր, որ պետք է գար:

Որովհետև բոլոր մարգարեները և օրենքը մարգարեացան մինչև Հովհաննեսը: Եվ եթե կամենում եք ընդունել, նա՛ է Եղիան, որ գալու էր: Ով լսելու ականջներ ունի, թող լսի: Մատթեոս 11:13–15:

Հիսուսը մատնանշում է, որ Հովհաննես Մկրտչի մարգարեական ինքնությունը փորձություն էր: Նա ուղղակիորեն ասում է. «Եթե կամենաք ընդունել այն»: Այնուհետև Հիսուսը քաջալերում է Իր աշակերտներին ընդունել դա՝ ասելով. «Ով լսելու ականջ ունի, թող լսի»: Թող լսի ի՞նչ: Թող լսի, թե ո՞վ է այն ձայնը, որ գալիս է Աստվածաշնչի վերջին անապատը և ճանապարհ է պատրաստում ուխտի պատգամաբերի համար, որպեսզի նա պատրաստի հարյուր քառասունչորս հազարը՝ Աստծո ազդու դատաստանների ժամանակ մի հատուկ գործ կատարելու համար:

Հովհաննեսը կրում էր «ուղտի մազից հանդերձ, և կաշվե գոտի՝ իր մեջքի շուրջը. և նրա կերակուրը մորեխներ ու վայրի մեղր էր»: Նրա «կերակուրը» իսլամի պատգամն էր, որովհետև «մորեխներ» բառը ներկայացնում է իսլամը, իսկ մեղրը Աստծո խոսքն է, որ քաղցր էր նրա բերանում: Այն քաղցր պատգամը, որ նա կերավ, վերաբերում էր «վայրի» արաբական ավանակին՝ Սուրբ Գրքերում իսլամի ամենաառաջին իսկ խորհրդանիշին: Իսլամի վայրի արաբական ավանակի այդ քաղցր պատգամը, որը ներկայացված է նաև «մորեխներ»-ով, հյուսված էր նաև նրա հանդերձի մեջ, որովհետև ուղտերը ևս իսլամի մի ուրիշ խորհրդանիշ են: «Մորեխներ» բառը իսլամի խորհրդանիշ գործածելը Խոսքի աղավաղում չէ, նույնիսկ եթե Հովհաննեսի կերած կերակուրը վերաբերում էր մորեխներու ծառին, և ոչ թե միջատներին: «Մորեխներ» բառը իսլամի խորհրդանիշ է, և Հովհաննեսը չէր ներկայացնում որևէ ֆիզիկական կերակուր ուտելը. նրա սննդակարգը

խորհրդանիշ էր այն մարգարեական պատգամի, որ նա կերել էր:

Նրա գոտին Ամբակումնում ներկայացված «մարգարեությունն» էր: Այդ մարգարեությունը միավորում է առաջին հիասթափությունը, կույսերի դանդաղելու ժամանակը և Ադվենտիզմի հիմունքները, ինչպես ներկայացված են սուրբ աղյուսակների վրա: Ամբակումը այն մարգարեական գոտին էր, որ իրար էր կապում այդ բոլոր ճշմարտությունները:

Որովհետև տեսիլքը դեռ նշանակված ժամանակի համար է, բայց վախճանին պիտի խոսի և սուտ չպիտի լինի. թեև այն ուշանա, սպասի՝ ը նրան, որովհետև անպատճառ պիտի գա, չպիտի ուշանա: Ահա նրա հոգին, որ գոռոզացել է, ուղիղ չէ նրա մեջ. բայց արդարը պիտի ապրի իր հավատքով: Ամբակում 2:3, 4.

Մարգարեական լուրը, որ գոտու պես իրար էր կապում այն լուրերը, որոնք կազմում են «ձայնի» նախազգուշացումը, կույսերի առակն է՝ այն տեսիլքի հետ առնչությամբ, որ ուշանում էր, բայց պիտի խոսեր: Կեսգիշերյան աղաղակի տեսիլքը զանազանություն է առաջ բերում անարժանի, որի «հոգին հպարտացել է», և թանկագինի միջև, որոնք արդարացվում են հավատքով: Հավատքով արդարացումն այն գոտին է, որ կրում է «ձայնը»:

Արդարությունը պիտի լինի նրա մեջքի գոտին, և հավատարմությունը՝ նրա կողերի գոտին: Եսայիա 11:5.

Երբ վրա հասավ հիասթափության «անապատում աղաղակողի ձայնը»՝ 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությունից հետո, նրա պատգամը նույն այն պատգամն էր, ինչ եղել էր 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից ի վեր: Եղիայից՝ գալու համար, սպասող, հիասթափված, մեռած, չոր ոսկորներին ուղղված այդ պատգամն այն է, որ իսլամը «ազդարարող դատաստաններն» է, որոնք նախապատրաստող խորապատկերն են ապահովում, որպեսզի Բաբելոնում գտնվող Աստծո մյուս զավակները սովորեն արդարություն:

Արդարների ճանապարհը շիտակություն է. դու, ո՛վ ամենաշիտակ, կշռում ես արդարի շավիղը: Այո՛, Տե՛ր, քո դատաստանների ճանապարհում քեզ ենք սպասել. մեր հոգու փափագը դեպի քո անունն է և դեպի քո հիշատակը: Իմ հոգով քեզ եմ փափագել գիշերվա մեջ. այո՛, իմ ներսում եղած իմ հոգով վաղաժամ քեզ պիտի որոնեմ, որովհետև երբ քո դատաստանները երկրի վրա են, աշխարհի բնակիչները արդարություն կսովորեն: Եսայիա 26:7–9

Հովհաննես Մկրտիչը, որ գալոց Եղիան էր, Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երեքուկես օրերի «անապատի» մեջ եղող «ձայնն» է: Նրա գործը ներառում է Ադվենտիզմի չորրորդ և վերջին սերնդի բացահայտումը, որի հոգիները հպարտացել են, և որը վստահում է իր հայրերի հոգևոր ժառանգությանը, սակայն զգում է, որ Աստծո բարկությունը մոտ է գալուն: Նրանք չորրորդ սերունդն են, որովհետև լիովին դրսևորվել են իբրև մի սերունդ, որ հենց Քրիստոսի հակառակն է: Նրանք իժերի սերունդն են, սակայն դեռևս մատնանշում են իրենց հայր Աբրահամին՝ պնդելու համար, թե իրենք իրականում Գառան սերունդն են: Գառան սերունդը Պետրոսի ընտրյալ սերունդն է.

նրանք են, որ հետևում են Գառանը, ուր էլ որ նա գնա:

Հովհաննեսը, ակնհայտորեն, ի ցույց էր դնում նրանց մեղքերը, ովքեր գալիս էին լսելու նրա պատգամը, որովհետև նրանք ապաշխարում էին և մկրտվում: Նա նաև հայտնում էր նրանց, որ կա Մեկը, որ պիտի գա իրենից հետո, և որը լիովին պիտի մաքրի Իր կալը: Այդ Անձը ուխտի պատգամաբերն է, Նա է «կեղտի խոզանակով մաքողը», որը կեղծ դրամներն ու գոհարները դուրս է սրբում պատուհանից և վերականգնում բնօրինակ գոհարները, որոնք այն ժամանակ տասնապատիկ ավելի պայծառ են շողում, քան շողում էին այն ժամանակ, երբ հրեշտակների առաջնորդությամբ Ուիլյամ Միլլերը զբաղված էր առաջին հրեշտակի շարժման մեջ բնօրինակ գոհարների ժողովման գործով:

Հովհաննես Մկրտիչը ուղիղ էր Լառդիկեական աղվենտիստների՝ իրենց հայր Աբրահամի հանդեպ ունեցած վստահության դատապարտման մեջ, որովհետև գալու Եղիան պետք է հայրերի սրտերը դարձնեի դեպի որդիները, և նույնապես՝ որդիներինը դեպի հայրերը: Աստվածաշնչյան կիրառության՝ առաջինի և վերջինի սկզբունքը ներկայացված է այդ գործում, սակայն այնտեղ ներկայացված է նաև այն միջոցը նրանց համար, ովքեր հայտնվում են ցրված վիճակում՝ թշնամիների երկրում, անապատում մեռած: Նրանք պետք է ճանաչեն իրենց մեղքերը և իրենց հայրերի մեղքերը ու ապաշխարեն: Իրենց մեղքերը և հայրերի մեղքերը ճանաչելու հետ մեկտեղ, նրանք պետք է նաև ընդունեն, որ երեքուկես օրվա անապատի ժամանակաշրջանում Տիրոջ հետ չէին ընթանում: Ավելին, նրանք պետք է ընդունեն, որ այդ պատմության ընթացքում Աստված էլ չէր ընթանում նրանց հետ:

Եվ ձեր միջից մնացածները ձեր թշնամիների երկրներում պիտի հյուծվեն իրենց անօրենության մեջ, և նաև իրենց հայրերի անօրենությունների մեջ պիտի հյուծվեն նրանց հետ: Եթե նրանք խոստովանեն իրենց անօրենությունը և իրենց հայրերի անօրենությունը, իրենց հանցանքով, որով հանցանչեցին Իմ դեմ, և նաև այն, որ Իմ դեմ հակառակ ընկան. և որ Ես էլ նրանց դեմ հակառակ ընթացա և նրանց բերեցի իրենց թշնամիների երկիրը. եթե այդ ժամանակ նրանց անթլփատ սրտերը խոնարհվեն, և նրանք ընդունեն իրենց անօրենության պատիժը, ապա Ես պիտի հիշեմ Իմ ուխտը Հակոբի հետ, և նաև Իմ ուխտը Բսահակի հետ, և նաև Իմ ուխտը Աբրահամի հետ պիտի հիշեմ, և երկիրը պիտի հիշեմ: Դևտական 26:39–42.

Անեծքը այն պատճառով էր, որ նրանք չէին հիշում երկրի շաբաթները:

Մկրտիչ Հովհաննեսը, որ գալու էր որպես Եղիա, նախապատկերում էր Հայտնություն տասնմեկի երեքուկես օրերի անապատում եղող «ձայնը»: Նա պիտի հրահանգեր մեռյալ, չոր ոսկորներին՝ «հիշել» Մովսեսի օրենքը Քորեբում, և եթե նրանք այդպես վարվեին, ապա ուխտի պատգամաբերը պիտի «հիշեր» նրանց հայրերի ուխտը: Բայց միայն այն դեպքում, եթե նրանք խոստովանեին իրենց մեղքերը, իրենց հայրերի մեղքերը, և, առավել նվաստացուցիչը, հստակ մատնանշեին այն հանցանքները, «որոնցով հանցանք գործեցին» Աստծու դեմ:

Նրանք նաև պիտի ընդունեին, որ իրենք «հակառակությամբ» էին ընթանում Աստծու հանդեպ, և որ Աստված էլ «հակառակությամբ» էր ընթանում իրենց հանդեպ:

Նրանք նաև պիտի ճանաչեին, որ իրենք էին Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի փողոցում եղող մեռած, չոր ոսկորները, քանի որ պիտի ընդունեին, որ Աստված իրենց բերել էր թշնամու երկիրը, իսկ թշնամու երկիրը մահ է:

Հովհաննես Մկրտչի համաձայն՝ նրանք պետք է պատասխանեին նաև այն հարցին, թե ո՞վ է «անապատում» աղաղակող «ձայնը», որովհետև Հովհաննեսը հարցրեց. «Ո՞վ ձեզ զգուշացրեց փախչել գալիք բարկությունից»:

Մենք կշարունակենք այս թեմաները հաջորդ հոդվածում:

«Աստծո սպասավորին հրամայված է. «Բարձրաձայն աղաղակիր, մի՛ խնայիր, փողի պես բարձրացրո՛ւ ձայնդ և Իմ ժողովրդին ցույց տո՛ւր նրանց հանցանքը, և Հակոբի տանը՝ նրանց մեղքերը»: Տերն այս ժողովրդի մասին ասում է. «Նրանք օրեցօր Ինձ են փնտրում և հաճույք են գտնում Իմ ճանապարհները ճանաչելու մեջ, ինչպես մի ազգ, որ արդարություն էր գործում»: Ահա մի ժողովուրդ, որ ինքնախաբեությամբ, ինքնարդարությամբ և ինքնագոհությամբ լցված է, և սպասավորին հրամայված է բարձրաձայն աղաղակել ու ցույց տալ նրանց հանցանքները: Բոլոր դարերում այս գործը կատարվել է Աստծո ժողովրդի համար, և այժմ այն առավել քան երբևէ անհրաժեշտ է»: Վկայություններ, հատոր 5, 299: